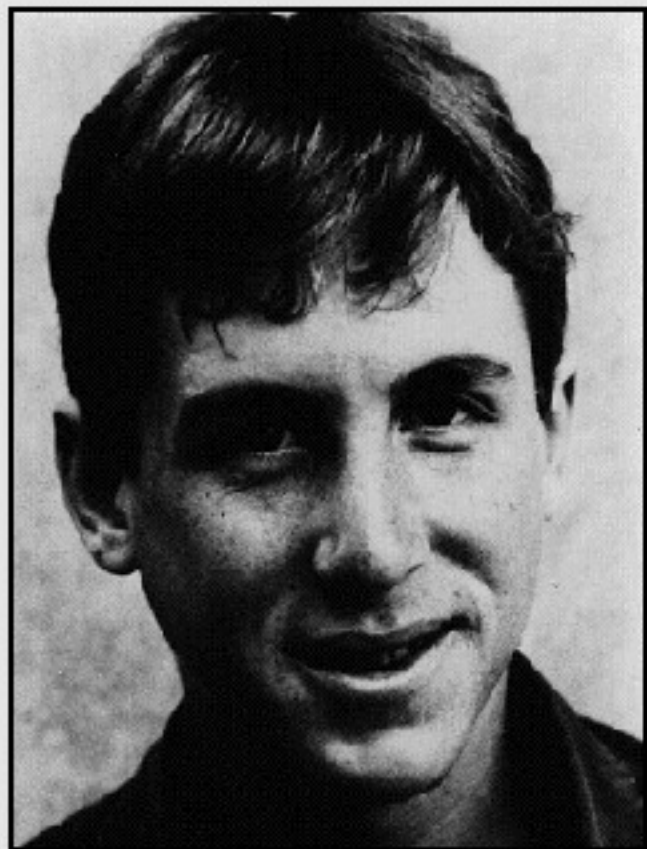

זכרו של גולדסטין אמיר ז"ל

גולדסטין

אמיר

ז"ל

לעמירם שלום רב!

כשאמא סיפרה שנהרגת לא הבנתי איך זה יכול להיות. הייתי בהלם, אבל אחרי כמה שניות הבנתי. מיד רצתי אל הספה ובכיתי. כל כך אהבתי אותך. אפילו בחלום הכי נורא שלי זה לא קרה לך. כל הזמן דמיינתי לי אותך נופל. צעקה מפחידה כזאת אף פעם לא שמעתי מימי. הרי אף פעם זה לא קרה באמת. אתה יודע שתחסר לנו מאד.

מי יקח אותנו לטיולים? מי ישחק איתנו? מי יהיה הדוד הטוב, הדוד שהכי שמחים לראות אותו כשסוף סוף הוא חוזר מהצבא? מי יסתיר לנו את הטלוויזיה כל יום שבת? מי יבוא מהצבא עם תיק גדול וריח של עיפות ויעבור ליד הכיתה ואז נרוץ אליו? מי ישתולל איתנו ויצחיק אותנו? מי ישוויץ בצחוק ויגיד: "אני עושה בחזר דברים הרבה יותר יפים מורדה וירון"?

חבל שלא הספקתי להראות לך את הפרקים החדשים שכתבתי בספר "הרפתקאות האינדיאנית לילי" ואחה כל כך ביקשת. אבל אני כל יום שבת הייתי שוכחת אותו בבית. אם הייתי יודעת שזה מה שיקרה, הייתי כל השבוע חושבת על הספר כדי שאוכל להראות לך. בקיצור, אני מקוה שטוב לך שם למעלה ואתה ממשיך לעשות דברים טובים.

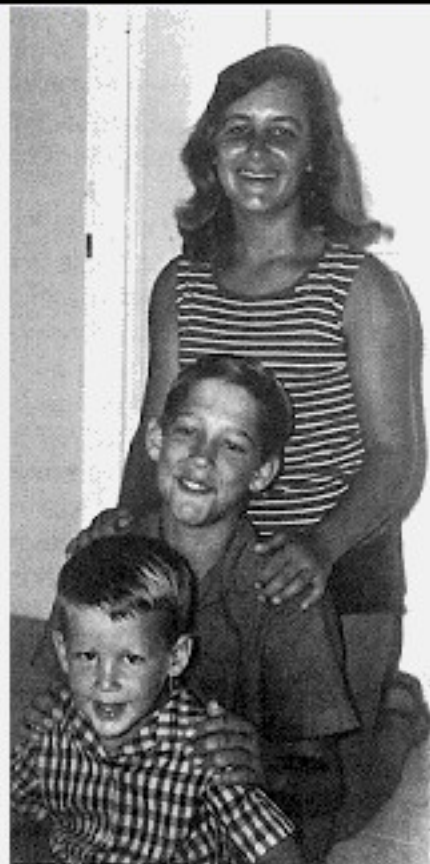
לילך

נ.ב. ראית שכתבתי לך על ניר המכתבים שנתת לי ליום ההולדת?

אכתבים לזכרו של גולדשטיין אמירם ז"ל

שייגץ, בן פורת,
ככה קראתי לך, עמירם.
ורד סיפרה לי שצעקת כשנפלת אל מותך.
הצעקה שלא שמעתי תמשיך להדהר בראשי
עוד זמן רב מאוד, והמראה של גפילתך,
שלא ראיתי, עוד ימשיך לעבור.
מול עיני חודשים רבים.
שיחות נפש ארוכות היו לנו
ותוכניות רבות היו לך...
הכל היה מתוכנן אצלך בחיים,
רק את המוות לא תכננת.
צר לי... עליך, אחי עמירם.
נעמת לי... מאוד. אהבתי אותך.
לא רק את היית לי, אלא גם חברי
הטוב ביותר עלי ארמות.
כנראה שיש משהו באמרה שהעולם הבא
כולו טוב, הרי רק הטובים ביותר
הולכים לשם.

ירון

ורדה, ירון ועמירם

עמירם

אחת המשימות הקשות ביותר העומדות בפני מפקדי בסיס הדרכה הינה בחירת סגל ההדרכה להכשרת הדור הבא, באופן שיוכל למלא את כלל המשימות שיוטלו עליו בעתיד בצורה הטובה ביותר. לצורך כך, יש לנסות ולאתר את צוות ההדרכה בעל הכישורים הנדרשים.

המדריך האידיאלי אמור לגלם באישיותו שלוש תכונות מרכזיות: אנושיות, מקצועיות ומסירות. כל אחת מתכונות איכותיות אלו מבליטה יכולת גבוהה של אדם ומסווגת אותו ברמה גבוהה יותר מאחרים, אך רק שילוב של שלושתן יוצר את התרכובת הנדרשת למדריך האידיאלי.

פעמיים עמד עמירם לבחינה לצורך בחירה כמועמד להצטרפות לסגל ההדרכה הן כחוגר והן כקצין ופעמיים נבחר.

פעמיים עמד למבחן ופעמיים הצליח. הן כמדריך והן כקצין, הצליח עמירם להפגין שילוב מוצלח של שלוש התכונות: אנושי - עדין, סבלן, תומך ומסייע. מקצועי - מבין, יודע, בעל יכולת הסבר והדרכה. ומסור - להדרכה, לסגל, לחניכים.

הצלחתו באה אף לידי ביטוי בעובדה שעמירם היה אהוב ומקובל הן על מפקדיו, הן על עמיתיו והן על חניכיו.

תמיד נזכור אותו כדוגמא ומופת למדריך שנתן תמיד מעצמו ולא חסך.

שלום

מפקד בה"ד 7

אכתבי תנחומים למשפחתו של גולדשטיין עמירם ז"ל

- מ ו ג ב ל -

צבא הגנה לישראל

יח' ד.צ.ד	01062
מס'ד	המפקד
דר -	28
2 מאי	89

למשפחת גולדשטיין היקרה שלום.

בנכם סרן עמירם גולדשטיין ז"ל נפל ביום כ"ג בניסן כטיול
בנחל זווייתן.

הכרתי את עמירם עם הגיעו ליחידה. כבר כתחילת דרכו אצלנו
בלט בתפיסתו המהירה, וכיכולתו להסביר מערכי קשר מסובכים באופן
אינטליגנטי ומובן אף לאחרון החיילים.

כשרונו, יסודיותו ויכולת ההשקעה האין סופית שלו, הפכו את
עמירם לקצין קשר מעולה תוך תקופה קצרה מאוד.

אכתבי תנחומים למשפחתו של גולדשטיין אמירס ז"ל

כידוע לכם, עמירם נבחר לתפקיד מכין מספר קציני קשר מובחרים
לאחר בדיקות קפדניות.

ואולם התוצאות עלו אף על המצופה על ידנו.

מעל ומעבר לתכונות המקצועיות של עמירם עמד עמירם האדם:
עלם חמודות עם פני ילד וחיוך שאי אפשר לעמוד בפניו.

האופטימיות הטבועה באופיו ונכונותו לעזור לכל חבריו -
הפכו אותו לעמוד תווך באג"מ וביחידה ככלל.

נראה שהחינוך אותו קיבל בכית ובקיבוץ, לאהבת האדם, הטבע
והארץ השפיעו גם הם לטובה על עיצוב דמותו.

כמה כואב, שבעיצומו של האביב, בטבע, מצא עמירם את מותו.
לכם המשפחה, ולך וורד אבד בן וחבר.

לנו חבריו ליחידה אבד קצין מעולה וחבר מהטובים ביותר.

אתכם באבלכם.

סא"ל רן שחור
מפקד היחידה

אכתבי תנחומים למשפחתו של גולדשטיין אמירס, ז"ל

צבא הגנה לישראל

יחידה ד.ב. 01381

משרד ההגנה

כדאייירחשט"ט

30 סאיי 89

אל : משפחת גולדשטיין היקרה.

זכיתי לפקד על עמירם במשך חקופה של כ- 9 חודשים ביחידה מגלן.

למן הרגע הראהון בו נמגשנו, (בהטלחת קצין קשר מפת"ש), ראיחי שלסני עומד בחור,
קצין, עם רגון חזק להצליח במשימות ולעמוד באהגר התפקוד של קצין קשר ביחידה טובה,
סיוחדת וצעירה.

החשט המטויזים (הגובע מחוסר הכרות בתחילת הדרך) שמא לא יעמוד בקשיים פיסיים,
נמוג מיד עם הגיעו אלינו, עם טידי ערב נראה גומע מוחקי ריצה ארוכום בזמן קצר.
בצעדים שקוליים ובטוחים הצעיד קדימה את היחידה בתחום הקשר, קידמה לעבר זכולות
מבצעות חמסות, חוך התמקצעות בכל תחום אליו חדר.

מכתבי תנחומים למפחתו של גולדשטיין אמירס, ז"ל

בששטוח, ידע עמירס, להנחיל ידע מקצועי לכלל חיילי היחידה, בסוחר עבודה גבוה ובאחריות רבה שלט סהר מאד בכל מרכיבי התפקיד באמונים, בתכנונים מבצעים ובחשמוקוח. לא היחה לעמירס חכונת כעס וגרגונת, לכל היוחר ברגע מכעים מאד היה סולט משהו קצר שלעיתים הויל כלוזה בתנועת אמיהוה או אפילו כצחוק. מעל לכל היו בו בעמירס פנים מאירות, רוי טובה, שקט נפשי ואהבת כולם. עם חכונת על איות אלו, המחובלות בשכל ישר, הים עמירס מהדמויות הנוטכות אור: צטוב בכל הפעטה הצבאי שלנו בעת הצלחה ובעת הצורך להתמודד עם קשיים. איך לי ספק ובמיוחד לאחר הכרזתי הקצרה איחכם שהיו מי קנטעו בו שרשים לחכונת אלו.

הנשים, מצויידות במקלות ארוכים, בקללות עסיסיות וברוק דביק, אבל לפי החוק ולפי המוסר אסור לגעת בהן, והן יודעות מאחוריהן עומד הנוער המקומי, המדייק בפגיעותיו וכל פגיעה שלו, כל אנקת כאב מאחד החיילים, זוכה לתשואות רמות מקרב המקומיים הסובבים. אל הנוער קשה להגיע ולהגיב כלפיו. המרחק רב מדי והנשים חוצצות בינינו.

החיילים נערכים ונכנסים ל"עמדת ספיגה". ההמון סוגר, מתקרב, מתהדק ופוגע. החיילים שוב שולחים מבטי שאלה לכוון מפקדיהם. מתי תהיה הוראה להגיב? כמה אפשר להבליג? אתמול אמרו להם שהם יהיו ביחידה מעניינת עם אתגר וגאווה. איפה האתגר, היכן הגאווה?

צעירות ושונאות של הנוער המקומי, המטר המוכר מגיע.
רעש נורא של אבנים המכות בפח הג'יפ. עיני החיילים מביטות ספק אל מידי האבנים ספק אל מפקדיהם, לקבל הוראות, תשובות. דרך מכשיר הקשר שומעים שקצין אחר נתקע ב"רחוב הראשי", כשעצר ליד מחסום צמיגים. כרגע הוא מוקף בהמון מותסס. מפלסים דרך במהירות האפשרית, האבנים מלוות, לא מרפות. יוצאים, נוסעים לכוון הרחוב הראשי, העשן כבר נראה, העינים מתחילות להתכווץ והנחיריים מתחילות לצרוב, מישהו כבר ירה כאן גז. כבר אפשר לראות את ההמון. הוא גם רואה אותנו, בורח ונבלע בין הבתים. בצומת בין סימטה לרחוב מוצאים את הקצין ומספר חיילים המנסים לגונן על עצמם. מארבעת הכוונים שוב חוזרים ומתקרבים המקומיים, שומרים על מרחק התגרות, זורקים, מקללים ויורקים.
סדר העמידה שלהם ידוע ומכוון: קדימה

אכתבי תנחומים לאשתו של גולדשטיין אמירס, ז"ל

עמיתים נמצא כאן איתנו, כדמות לחקוי במידותיו האציליות, במשנות הליכוחיו, כנועס
אור סביו שהקדינו על כל הסובב אותו.
מי יתן ותמצאו מעט נחומים, בכך שימותו של עמירס ישמעה טוב, כודאי חיזכר אצל
כל מי שהכירו.
(כמובן שהכוונתי במכתבי גם לזר שהקטע אותו קראת בהלוויה עדין סרגס ומחודד
כאוזני .)

איחכס בצערכם.

מרדכי יוגב, סא"ל.
ט ט פ ק ז.

וגם לזה הדעת נתונה !!

נכון שלא רק על הלחם לבדו יחיה האדם, אבל מה לעשות, גם לא רק על הספר לבדו. יתכן שלך זה נראה מרוחק; לנו זה נראה חלק מהווי החיים שלנו. זאת ההתמודדות שלנו, זה השינוי שלנו מהקו הגלותי, הפטאלי, לדעתי, בו אתם שרויים. האם באמת מפריע לך שאנו מזכירים ומציינים לעצמנו שכעס חופשי בארץ חופשיה אנחנו חייבים להמשיך ולדבוק במשימה של עבודת האדמה? ללא עבודה, ללא יצירה ובניה, ללא חקלאות העץ שלנו (ואני מקווה שגם שלך) לא יצמח. פה אנחנו

אינך מסוגל, ראובן גוטליב, לעשות את שאני כן - לתת לזולת לחיות לפי אמונתו ולבקר אותו בדרך עניינית וערכית ולא בדרך השנאה. מאמרך הוא שטחי למדי ומראה חלקים של מכלול בצורה ובזווית הנוחה לך - לעורר סלידה מהרעיון של התישבות ציונית יוצרת, עובדת ושומרת וחגה את חגיה.

היו הרבה נקודות אותן זרקת כדי לעורר את הסלידה המיוחלת. בחרתי להתעכב על שתיים מהן:

1) הנקודה הראשונה היא הקשר של אנשי הקבוץ עם האדמה. בכתבה אתה מעלה בסעיף "מנהגים נוספים" את העובדה שבקבוץ מייחסים את חג הפסח להבאת העומר. צר לי, ר. גוטליב, יכול להיות שמבין הספרים לא רואים, אך בארץ הזאת יש אנשים המוציאים לחם מהאדמה ובתור שכאלה הם מוצאים לנכון לציון זאת לעצמם.

ההמשך נמצא
בתיק תוסף

אכתבי תנחומים לאשתו של גולדשטיין אמירס, ז"ל

עמיתים נמצא כאן איתנו, כדמות לחקוי במידותיו האציליות, במשנות הליכוחיו, כנועס
אור סביו שהקדינו על כל הסובב אותו.

מי יתן ותמצאו מעט נחומים, בכך שימותו של עמירס ישמעה טוב, כודאי חיזכר אצל
כל מי שהכירו.

(כמובן שהחכוונתי במכתבי גם לורר שהקטע אותו קראת בהלוויה עדין סרגס ומחודד
כאוזני .)

איחכס בצערכם.

מרדכי יוגב, סא"ל.
ט ט פ ק ז.

12.7.87

שקט מסביב, רובם כבר הלכו. חוזר מארוחת הערב, פותח את הארון לחפש מערך שעוד ומוצא ספר שקיבלתי ביום שישי ממדריכה שעוזבת. ספר כואב על צעיר שחיפש אחר עולם טוב יותר ומכיון שלא ידע שאת הטוב יש ליצור ולא לחפש, מצא את עצמו בעולם של שאלות, אכזבות וכאבים ופטר את עצמו מסבל זה ואיבד עצמו לדעת והשאיר אחריו את אותן שורות, אותן מילות שיר שקראתי עכשיו ואולי משרות בי מעט אוירה "פיוטית".

הספר מונח בצד, כאילו נגע רק בעינים, אבל שם בפנים, העיר את אותו הכאב של אתמול שדרש לשלוף מהמגירה את בלוק המכתבים ולצרף אליו מלים ושורות נכתבות אלה - - -
- - - מקווה שהבהרתי את עצמי כמו שרציתי, מקווה שתביני.

ילדה, מתגעגע פתאום אליך נורא, ואולי דווקא בגלל שנפרדנו בהרגשה כל כך טובה רק הבוקר, רוצה אותך איתי, אבל לא כל כך פה
אוהב, שלך

עמירם

מתעוררותו של גולדשטיין אמירס, ג"ל

בית הספר הארצי
לקשר ואלקטרוניקה

וזאת לתעודה

כי הצועד גולדשטיין עפ"י
סיים קורס קציני
קשר ואלקטרוניקה
מחזור יוני 86
כחנין למוכות

הגנים ספקד

26.9.87
תחילת יום

יום שישי, המשך של חג.
החוסר שלך כאן על ידי לא נותן מנוחה. עכשיו, כשיותר
לבד, כשבחוץ הגינה יותר מסודרת, וההורים הלכו לישון,
שוטף עוד כמה כוסות שהשאירו החבר'ה מהכיתה שבאו
ופתאום, שם בפנים משהו דורש משהו קרוב, דורש אותך.
נזכר במכתב המבולבל שכתבתי לך אתמול ומרגיש ויודע
שלמרות הכל צריך אותך, את האדם, את האשה שבך כרגע
כאן עליידי. אולי היה באמת טוב פסק זמן זה כדי להוכיח לי
עד כמה אני קשור לקיבוץ, עד כמה אני אוהב את חום
המשפחה ואת החדר הקטן שלי והאדמה שמסביב שמנסה
ליהפך לגינה.

אין לך מושג עד כמה רוצה להרגיש ולראות אותך
משלימה את התמונה ומשתלבת בה.
אז בואי, נושייט יד, נביט ישר אחד בעיני השני וננסה לצעוד
קדימה אחד ליד השני, אחד בתוך השני, למרות מגבלות
הזמן, למרות מגבלות המרחק - - -

עמירם

שטח צבאי הכניסה אסורה

הגיפ נעצר. הנהג משלב הילוך אחורי ונוסע לאחור. מנסים לאתר מהיכן נזרקה האבן. סימטה צדדית נראית חשודה ומוכרת. בלילה, לא תראה כאן אדם היוצא מבין הבתים הפחונים אלה המאכלסים את המוחנה. מלבד חולדות ענק, שרצות בין שלולית לעגלת אשפה אין התושבים נוהגים לצאת בלילה. אבל עכשיו יום. אנשים יושבים על יד הדלתות, המון אנשים. הילדים אינם הולכים לבית הספר והגברים אינם יוצאים לעבודה. הם מתגודדים בקבוצות במעגל ומשחקים בגולות. כל אדם שמתכופף מעורר אינסטינקטיבית חשד רגעי, כאילו מחפש הוא אבן למטרה ידועה.

בצפיפות הנוראית הזאת מוצאות לעצמן חיות הבית משכן ומזון. תוכל למצוא כאן

עזים, תרנגולות ואוזים, הנעים בין ההמון, הופכים ומדשדשים באשפה הפזורה ברחובות או בעגלות האשפה הגדולות במטרה למצוא "מזון". בתוך עגלת אשפה ממול נראות כמה עזים תופסות מחסה מהגשם. העגלה הפוכה על צדה, אתמול הם חסמו בה את הכביש והדליקו לידה צמיגים. למי שחסר ריח להשלמת התמונה, יוכל להצטייד בזכרון ישן מאותם ריחות שנדפו מהכלובים במשק הילדים הישן, תערובת של ירק רקוב וצואת בעלי-חיים רטובה.

נכנסים לאט לתוך הסימטה החשודה. עיני שנאה עולות מתוך מעגלי משחק הגולות. תכונה נכרת בקרב תושבי הרחוב. לפתע, הגברים עוזרים לנשים המבוגרות להכנס לבתיהן. הסימטה מתרוקנת מתושבים ומתמלאת בחרדה מתוחה.

הגיפ מנסה לעבור בין הבתים, התעלות ובעלי החיים ותנועתו כבדה.

לפתע, כשהסימטה ריקה ורק מבין המעברים הצרים בין הבתים, נראות עיניים

הערכת מפקד קורס ההדרכה

עמירם גולדשטיין

שבחים רבים על אופן תיפקודו של עמירם ועל השגיו בקורס מלווים אותו עם סיומו. עמירם התגלה כבחור בעל ראש פתוח ומחשבה בריאה אשר ידע לסנן בין עיקר לטפל ולנתח בצורה בוגרת ומרשימה מצבים שונים אשר נתקלו בדרכו. שני שעורי הדוגמא שהעביר עמירם עמדו על רמה גבוהה תוך פיתוח עזרי אמון מיוחדים ומתאימים לשעוריו ויישום נכון של טכניקות ההדרכה שגלמדו בקורס.

את תפקידו כמפקד תרגיל "דוגמא" מילא בצורה מעולה, תוך הפגנת יכולת פיקוד וארגון גבוהה והכנת סיכום תרגיל בצורה יסודית ומעולה, על אף בעיותיו הראשונות שנבעו מבעיות מקצועיות עקב מקצועו שאינו אלחוטן ושליטה לוקה בחסר עקב היותו מנהיג חברתי.

על חלקו בתחום החברתי יקצר הדף להכיל שבחיו. עמירם היווה ללא ספק את עמוד התווך של הקורס. פעילותו במישור זה התבטאה בארגון ערבי הווי חברתיים ובפעילות שמעבר לתכנית הלימודים. אנו משוכנעים שעמירם הינו מדריך מעולה העומד בשערי ענף.

ביני לבינך, עמירם

בת־עמי גולדשטיין

פתח דבר ולא סופו

דפי יומן אלה נולדו כמכתבים, ולימים היו לשירים. הם נכתבים מאז אותו ערב שבת אביבי ושרכי בו חייו של בני עמירם נקטעו לפתע והמות השתכן בביתנו. הערבה, הכאב והכעס פילסו את דרכם והיו למילים. כל דף הוא פעימת חיים החובקת את מותו של ילדי. חלפו חמש שנים. הכעס סינה את מקומו לשאלות ולהרהורים, הכאב אינו פוחת והגעגועים גוברים. עמירם המיד עמי, לצדי, בקרבי. חייו זורמים בדמי.

יש וישאלו למה להעביר לרשות הרבים שורות כה אישיות. על כך אשיב, כי מניע אותי הצורך העז להמשיך ולשמר את זיכרו של בני, הרצון שאנשים נוספים ידעו על היותו. ועוד – כל העת עיני נתונות בהורים, שכנעם לא ישוב עוד. זו דרכי להביא אליהם את עצמי, לגעת בהם. כאבם כאבי, זעקתי זעקתם.

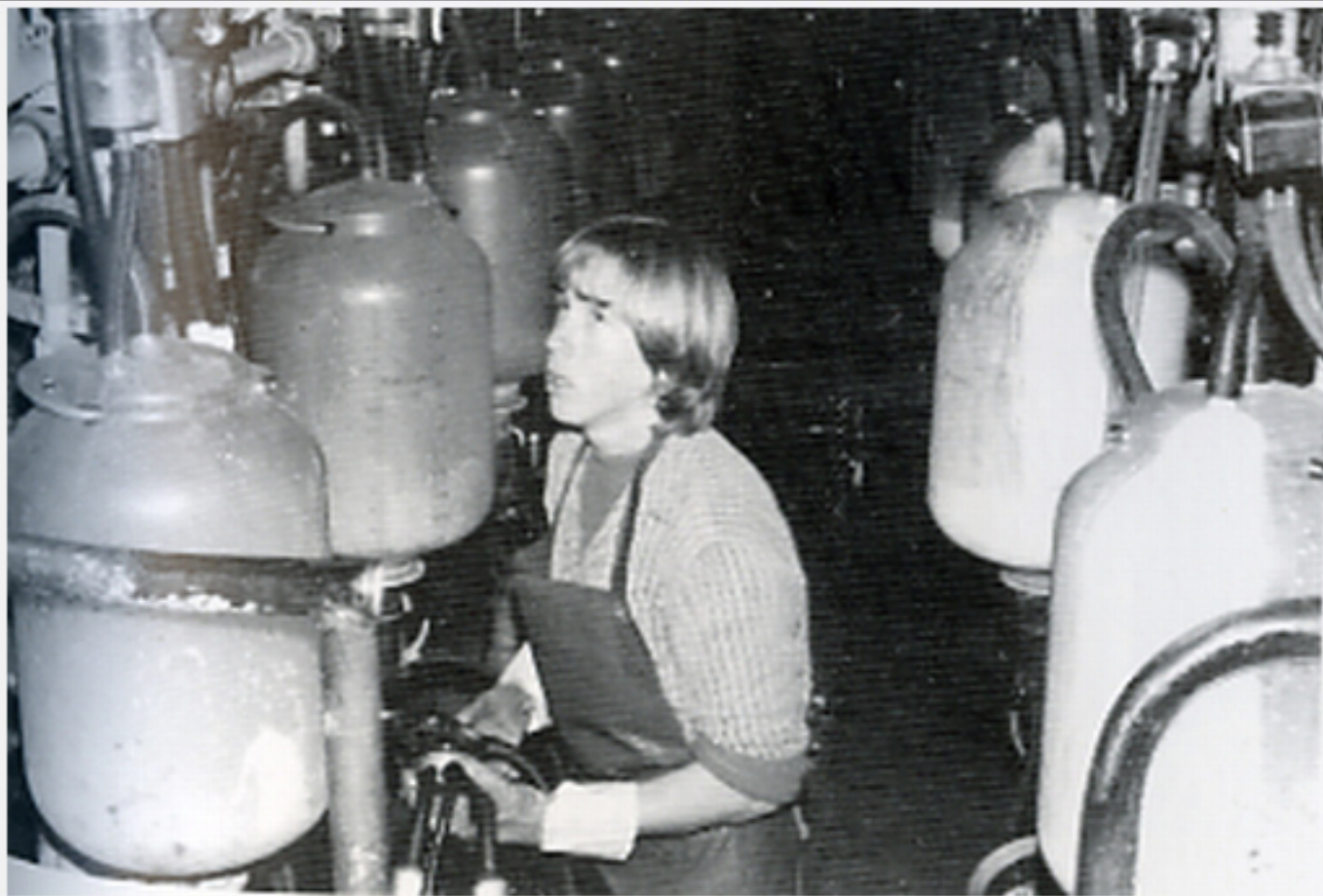
ב.ג.

עמירם גולדשטיין נולד בקיבוץ רמות מנשה ב־14 ביוני 1964. התחנך ולמד בקיבוצו ובמוסד החינוכי "הרי אפריים". עם תום לימודיו התנדב לשנת שירות בהדרכת נוער בשכונת "ג'סי כהן" שבחולון. בסוף 1984 התגייס לצה"ל והצטרף לחיל הקשר. סיים קורס קצינים והתמנה למפקד מדור צפ"רים (צופן, פענוח, רדיו). בהמשך שירת כקצין קשר בשתי יחידות מובחרות. ב־28 באפריל 1989, בעת שירותו הצבאי, נהרג עמירם בנופלו ממצוק בנחל זויתן שברמת הגולן.

אהבת האדם את הארץ ואת נופיה, נטילת אחריות ומסירות ללא גבול, שיקול דעת ורגישות אנושית מופלאה – כל אלה היו תשובותיו של עמירם לשאלת משמעות חייו.

האצבעות נעו בתנועות מהירות, כורכות סביבן את שרוכי הנעליים ב"קשירות נעל צבאית", מסתכל על האצבעות, ומחשבות של בוקר רצות בראש. זיכרון של אותן אצבעות, באותה מהירות, שם, במקום אחר, בנבעח חביבה מצרפות ורושמות שורה ארוכה של ערכים גדולים להשקפת עולם תמימה. בתוך חדר מרובע, מתוך מעגל אנושי, נשפכו הערכים ונרשמו תוך הסכמה כוללת לגבי חשיבותם ואמיתותם. תמונה ברורה, אך עם זאת נראית רחוקה וטעמה טעם בוסר. עכשיו, כשנעל שניה נשרכת, אני מנסה להזכר היכן החל להצטייר סימן השאלה שנמצא היום ליד כל אחד ממרכיבי הרשימה והאיר אותו באור של ספק. אולי זה התחיל כבר ב"ב, אבל בטוח שנבר כאן בצבא. פתאום לא לכולם אותה מחשבה, אותה דעה. פתאום אתה צריך להסביר את מה שאתה רוצה לכתוב, להאבק ולא פעם להשלים ולמחוק. פתאום ל"אמת" יש מחיר, ה"שוויון" נראה כלא הניוני, ה"צדק" לא משתלם. ה"אחוזה" לפעמים צבועה, ר"העזרה ההדדית" לא תמיד

הדדית, וה"אחריות", כן, ה"אחריות", לא מסתכמת רק במלה ונראית גדולה בכמה מידות.

באיזשהו מקום עולה התמונה של כתיב' במסע נגד זרם הבניאס, הוורם נגדך ואתה חייב לדעת איפה לדרוך, איפה לאחוז, וכמובן, על איוה ענף יבש וישן לוותר, וכך אתה יכול מידי פעם לנסות ולסכם לעצמך את הדרך שמאחור ולגזור ממנה את המסקנות להמשך. שולף מהתיק את הראי הקטן ומסתכל בו. הראי שהיה כאן כל הדרך, ושטח שלרוב העזתי להוציא אותו ולהביט על עצמי ועל הרשימה שאיתי בביקורתיות כמעט יומיומית. מנתק את המבט מהראי וחושב על הקיבוץ. הקיבוץ, כ"מערת אפלטון" שלנו, מוקף שדות וחורשות יפות ושלוות. כמו במערת אפלטון גם לקיבוץ, ברוב המקרים, המציאות חודרת דרך צלליות, או בימים מודרניים אלה דרך "על" המשמר" או "סבט" לסדוגין, ובאופן די ברור לא מחייבת אותך להתייחסות או התמודדות ערכית מעבר לאנחת צער או רוחה. לכן היום אני משוכנע יותר מקודם,

שהתקופה הזו של הצבא נותנת פסק
זמן מ"לקבל", ופרק מעניין של הליכה
לא מועטה נגד הזרם, ודרישה
להתייחסות מחמרת והליכה על קו עדין
בין דבקות קנאית ומיותרת לרשימה
מיושנת, לבין זניחת האמונה הבסיסית
והסחפות לעשות את "מה שכולם" ...
כשסלמדים נער לסדוד גובה של דבר
מסויים, מלמדים אותו את המידות
השונות ונותנים לו את הקרקע כנקודה
יחסית. הרגשתי היא שכמוסד קיבלנו
את המידות, את הקרקע מגלים מאוחר
יותר, אולי כאן. מובן שניתן להוסיף
נקודות נוספות כגון הקרנת אמונה דרך
מעשים ויכולת השפעה של אדם על
חבריו ופיקודיו בצבא, אבל אני מקווה
שהמלים שצירפתי כאן לרשימה
מסבירות מספיק את דעתי מדוע על
הקיבוץ, אולי, לא ללחוץ על בניו דווקא
ללכת לחפקידי קצונה אבל כהחלט כן
לעודדו לנצל את פרק הזמן שבין נערות
לבגרות ולהגיע לתפקידים שידרשו
התייחסות, שיתנו זווית חדשה, כי הרי
"דברים שרואים משם לא רואים מכאן".

עמירם

19/5/77

מגורים

אז יום נשואין.
 סה"כ עוד אחד נוסף,
 אבא כצדמנות טובה לעלות
 את סלע רגיל ולתקוע מעט
 בסנין של יתדב".
 על אבד על הכל.
 אבא כשיוחז על מקומה
 האחרונה.

על השילוב שבדישה ודחיהם
 אמת מודעה ודמאות, אך גם

משיכה תמידית לבית חם,
 עזר ומשדד, מורד מכל על
 ההקנה טבחה עצמאי ופזר
 אין כוונת: אהבה לבד.
 חזק מצב:

שת משיכו לבית
 טוניה ומטוניה.
 אלהיה ובזיקר האשדות.
 ואם יש מצל בחיים

אין הרבה מילים - טוב

ממני

האורה ואיך